

SNÁŘ Z TOVÁRNY

1

STŘEDA 25. 5. 2022

MAGAZÍN FESTIVALU DREAM FACTORY OSTRAVA 2022

LUCIE TRMÍKOVÁ: SANTINI TOTIŽ PO DOKONALOSTI NA TOMHLE SVĚTĚ PRAHNUL

Festival Dream Factory letos zahájil spolek JEDL se svou inscenací Santini, o které jsme si povídali s autorkou a herečkou Lucií Trmíkovou.

V roce 2023 uplyne 300 let od úmrtí významného českého architekta italského původu Jana Blažeje Santiniho-Aichela. Jaký máte k němu vztah a jakým způsobem se to promítá do Vašeho divadelního textu?

Před deseti lety jsem při své první návštěvě Zelené hory ve Žďáru zažila pocit, že když mi bude někdy zle, pojedu právě sem a budu chodit dokola těmi ambity. Pocítila jsem, že Santiniho stavba může nějakým způsobem léčit duši. A zároveň jsem si tam řekla, že bych chtěla o Santinim udělat divadlo a hrát ho v jeho stavbách po celé naší republice. Podniknout takovou pouť. No a teď přišel ten čas. Zhruba před dvěma lety

jsem se začala zabývat scénářem a hledat klíč k takto specifické inscenaci. A protože mým celoživotním tématem je ženský princip v božském, vystoupila mi z toho nakonec alegorie o hledajícím umělci toužícím po dokonalosti ve své tvorbě a božské Moudrosti – Sofii, která ho vede.

Jak vnímáte, že se inscenace Santini na festivalu Dream Factory neodehrává v interiéru stavby Jana Blažeje Santiniho?

Dlouho jsme s Tomášem Suchánkem vybírali vhodné místo a volba padla na Kostel svatého Václava. Jeho interiéru je pro inscenaci jako stvořený, a i když to

PROGRAM – STŘEDA 25. 5.

16:00	DIVADLO PETRA BEZRUČE Ošklivec Činoherní klub, Praha	95'
19:00	DŮM KULTURY MĚSTA OSTRAVY SLAVNOSTNÍ ZAHÁJENÍ 294 statečných Divadlo pod Palmovkou, Praha	160'
19:00	DIVADLO JIŘÍHO MYRONA – KLUB OSTRAVSKÁ SEKCE Něco pro lidi Národní divadlo moravskoslezské, Ostrava	90'

není přímo Santiniho stavba, tak v sobě nese gotiku i baroko, jejichž zasubování se Santini celý život zabýval. Tak jsem zvědavá, jestli náš Jan Aichel ohodnotí, jak se v Ostravě u svatého Václava tohle zasnoubení povedlo :)

Jako autorka scénáře jste napsala text inscenace v básnický pojetém dialogu.

Co Vás k tomu vedlo?

Pátrala jsem po tom, co mohl mít Santini v knihovně a byl mi doporučen titul Divadlo věčné Moudrosti a teosofická alchymie Heinricha Khunratha. Je to rozsáhlá a výjimečná kniha, ve které se prostřednictvím textu i originálních vyobrazení spojuje dobová teologie a filosofie s alchymí. Heinrich Khunrath byl klíčovou postavou vývoje alchymie na přelomu 16. a 17. století a Santini se o alchymii velmi zajímal, pracoval s ní. Druhým – a vlastně základním pramenem – pro mne byla Kniha Moudrosti ze Starého zákona, kterou jsem v podstatě zdramatizovala – tedy převedla do dialogu mezi Hledajícím a Moudrostí.

Naplnuje Vás více herectví, nebo psaní scénářů?

Je to pro mě vnitřně propojené a kompletné. Dělá mi velkou radost, když si témata už na začátku vybírám sama podle toho, co je pro mě důležité, čím se chci hlouběji zabývat, co chci zkoumat. Psaní i hraní je pro mě velmi osob-

ní, myslím si, že při tvorbě je ideální vycházet z toho, co nás vnitřně zasahuje. Protože pak je tam přirozeně ta touha a potřeba se o ty věci dělit. A divadlo je skvělé v tom, že se o to můžu dělit s ži- výma lidma, tady a teď.

Inscenace Santini je popisována jako alegorie na téma hledání dokonalosti. V čem vy spatřujete dokonalost?

To je hrozně zajímavý – Santini totiž po dokonalosti na tomhle světě prahnul, toužil ji stvořit, přenést nebe na zem. A povedlo se mu to. Já tuhle touhu nemám. Mě vlastně mnohem víc při tvorbě zajímá nedokonalost, pohyb, vývoj, který nevyklučuje chyby a omyly. To mi připadá, že je lidský úděl tady na Zemi, a myslím si, že je to úděl krásnej – že můžeme putovat a chybovat přitom a že nám je odpouštěno a dostáváme stále nové šance začínat znovu. S každým novým nádechem..

*Za rozhovor děkuje
Silvie Hajdíková*

Jen stručně na úvod...

A je to tu! Festival Dream Factory se vrací v plné síle do svého tradičního jarně-letního termínu a vy se opět můžete těšit na řadu skutečně pestrých a doufejme, že i nevšedních zážitků! Na celých osm dní se Ostrava promění v tepající centrum divadelního dění a my se moc těšíme, že se s vámi budeme setkávat nejen v jednotlivých divadelních sálech, ale že se také společně pokusíme objevovat další netradiční ostravské lokace a v nich nabízené tituly nahlížet zase z trochu jiného úhlu... A pokud by vám něco uniklo, je tu pro vás Snář z továrny!

Vaše redakce!

našeho rozpočtu. Ale nevnímám to jako problém. Prostory Hlubiny, které jsme od prvního ročníku „okupovali“, se postupně rekonstruovaly a z opravených budov se vytratil, pro nás podstatný, duch industriálu. Ztratilo smysl v nich hrát. Také bývalý hotel Palace čeká rekonstrukce. Jsem rád za všechno, co jsme v obou zmíněných prostorách za ta léta zažili, nebylo toho málo. Ty chvíle jsou pro mnoho z nás nezapomenutelné. A myslím teď nejen diváky, ale i samotné tvůrce. Ale je čas se zase posunout dál.

Hodláte na tyto projekty navázat?

Když se podíváte na letošní program, zjistíte, že řada představení se ani letos neodehraje v klasických divadelních prostorách. Hned první festivalovou inscenací Santini představíme v Kostele svatého Václava, následující Pubkvíz o budoucnosti světa v kavárně Staré arény. První část dvojinscenace Divadla Na zábradlí – Sebeobviňování – jsme zasadili do modlitebny Církve bratrské. Inscenaci o nejslavnější vraždě v českém dramatu – Maryša: příběh vraha – jsme situovali na prostranství za Domem kultury města Ostravy, Černou sanitku do jeho amfiteátru. Bratři v tricku předvedou svá žonglérská čísla na dětském hřišti a za vodníky budou diváci putovat podél Ostravice směrem k loděnici. Věřím, že i další ročníky divákům objeví nová atraktivní a zajímavá místa Ostravy.

Dream Factory letos nabízí jednu novinku – je jí sekce Student Factory. Co je jejím smyslem? Studentské projekty byly přece nejdnou součástí programu...

Myslím, že studentských projektů se na našem festivalu v minulosti právě moc neobjevovalo. A že nastal čas to změnit. O projekt Student Factory jsme usilovali už před dvěma lety, ale virus nám do toho pokaždé hodil vidle. Snad nám třetí pokus konečně vyjde. Jde o inscenace, konkrétně klausurní práce, studentů vysokých divadelních škol DAMU, JAMU a VŠMU, určené nejen běžnému publiku, ale především odborné veřejnosti z řad zástupců všech profesionálních divadel Moravskoslezského kraje. Ti budou mít možnost objevovat mladé talenty, které by se jim brzy mohly hodit pro doplnění divadelních souborů. Podle reakcí obou stran vnímáme tento projekt jako smysluplný. Moc se na něj těším a věřím, že bude přínosný.

Tváří festivalu je letos herec Vojta Kotek. Proč padla volba zrovna na něho?

Hlavní dramaturgickou linií letošního ročníku jsou outsideři. Na první pohled obyčejní lidé, kterých bychom si snad ani nevšimli. Svě slabiny a nedokonalosti dokáží proměnit v neuvěřitelnou sílu. Do této linie spadá – kromě Santiniho, Zdeňka Adamce a Richarda III. – také inscenace Činoherního klubu Ošklivec, ve které Vojta ztvárnil titulní roli. A protože

je celá léta vnímán hlavně jako filmový a televizní herec, řekli jsme si, že je načase ukázat ho našim divákům i jinou optikou, tou divadelní. Jeho záštitu vnímáme jako propojovací prvek mezi digitálním světem, kterého jsme si během covidu „užili“ všichni do sytosti, a živým uměním, jež bychom zase chtěli vzkřísit setkáváním v plných hledištích.

Který titul – a opravdu jen jeden – je pro Tebe v rámci letošního programu opravdu nejzajímavější?

Letošní program jsme sestavovali z více než tří stovek zhlédnutých inscenací. A vybrat z té konečné třicítky jeden jediný titul? To fakt nedám. Ale moc se těším na inscenace zmíněné linie Student Factory. A zvu na ně i naše diváky! Hrát se bude ve Studiu G, Staré aréně a v Komůrce – novém prostoru Komorní scény Aréna. A také si nenechte ujít herecký koncert Stanislava Majera a Martina Pechláta v inscenaci Zdeněk Adamec!

O čem momentálně sníš?

Mám-li být upřímný, spánku teď moc nedám, protože se mi honí hlavou organizace celého festivalu. Ale v přeneseném smyslu sním o tom, že se diváci do divadel vrátí v hojném počtu a budeme v něm všichni zase SPOLU, TEĎ a TADY.

Pavla Bergmannová

TOMÁŠ SUCHÁNEK: SNÍM O TOM, ŽE SE DIVÁCI DO DIVADEL VRÁTÍ V HOJNÉM POČTU

Festival Dream Factory se po covidové pauze vrací do svého tradičního jarního termínu. Od 24. do 31. května nabídne přes 30 produkcí. Za bohatým programem stojí především ředitel festivalu Tomáš Suchánek, kterému jsme – už tak trochu tradičně – hned na úvod položili několik otázek.

Stojí před námi už 14. ročník festivalu... Nebo třináctý? Jak to vlastně je?

Asi takto: první covidový rok jsme nezařadili do chronologického číslování festivalu. Nebylo možné divákům nabídnout delší než víkendový program, takže

jsme jej nepovažovali za plnohodnotný ročník a označili jej pouze jako „protivirovou edici.“ Abychom však pečlivým badatelům teatrologům v příštím tisíciletí nezpůsobili příliš vrásek na čelech, rozhodli jsme se letos (ne)šťastnou

třináctku přeskočit, napravit číselnou řadu a vrhnout se rovnou na „skutečný“ ročník čtrnáctý.

Na základě jakého klíče jste tentokrát sestavovali program?

Klíč k sestavení programu letos nijak nemění. Stále se snažíme přivážet na festival pozoruhodné a oceňované inscenace, o kterých si myslíme, že by divákům našeho kraje neměly uniknout. Klasické divadelní sály prostřídají taky letos nedivadelní prostory. V ostravské sekci nabídneme nejnovější inscenace zdejších divadel. A největší radost máme z nové linie Student Factory!

Po pandemické přestávce se ale nevrátíte do industriálního prostředí Dolu Hlubina, diváci se nepodívají ani do hotelu Palace – tedy míst, která se během minulých ročníků stala útočištěm původních site-specific projektů, nebo poskytl zajímavý kolorit hostujícím inscenacím. Byla to velmi oceňovaná festivalová linka. Co je toho příčinou?

Jedněmi oceňovaná, druhými, kteří jsou zvyklí spíše na klasické sály, zatracovaná. Ale s těmito důvody, ani s pandemií to nesouvisí. Na Hlubinu bychom se pravděpodobně nevrátili ani v případě, kdyby k nám virus nepřišel. Ceny za nájem těchto prostor se vyšplhaly do takových výšin, že jsou mimo možnosti

BUDE UŽ KONEC SVĚTA NEBO NE?

Pubkvíz u nás patří mezi populární formu zábavy, která spočívá ve vědomostním soutěžení mezi několika týmy, a to v příjemném hospodském prostředí. Jinak tomu není ani u inscenace Pubkvíz o budoucnosti světa pražského Divadla Letí. Ta se sice odehrává v divadelním sále, ale pivo a vášnivá diskuze nepostrádá. Zvláště pokud diváci mají odhadnout, co nás jako civilizaci v blízké budoucnosti čeká. Jaké bylo tento formát přenést na jeviště a jak se mu přizpůsobil? O tom všem jsme si povídali s režisérkou Martinou Schlegelovou.

Chodíte na pubkvízy?

Ne, nikdy jsem na nich nebyla. V rámci přípravy našeho projektu nám dramaturg David Košťák jeden pubkvíz zorganizoval v divadle, abychom věděli, jak to probíhá. Vzhledem k tomu, že jsem nedokázala získat ani jeden bod, došla jsem k názoru, že to není zábava.

Proč jste se rozhodla tento formát uplatnit právě na divadle?

S nápadem na formu přišla dramaturgyně a spoluautorka Marie Špalová. Já zase měla náplň. Četla jsem několik skvělých odborných knih, které přinášejí velmi podstatné informace o současném světě, a přemýšlela, jak z nich udělat divadlo, aby to nebyla nuda. My máme v LETÍ obecně rádi formáty, kdy má publikum aktivnější úlohu, než se dvě hodiny dívat a na konci zatleskat. A tohle všechno vykrytalizovalo v tento projekt...

Nápad vznikl v období pandemie, kdy se ve společnosti mluvilo nejen o zdravotnické krizi, ale také o negativních změnách klimatu. Dnes se především řeší válka na Ukrajině. Ústředním tématem inscenace je – jak název napovídá – budoucnost, respektive apokalypsa. Proto mě napadá: ovlivnila nynější situace vaši koncepci, případně průběh samotného představení?

Já si myslím, že ústředním tématem naší inscenace je, že svět se pořád zlepšuje a má smysl na tom dál pracovat.

Apokalypsa nám samozřejmě hrozí, ale není to beznadějně, takže v žádném případě není dobré házet flintu do žita. Za to je potřeba se soustředit na skutečné hrozby – jednou z nich je pandemie, další klimatická krize a další třeba světová válka. Tak to bylo napsáno už předtím, než vypukla válka na Ukrajině, stejně tak jsme třeba „předpověděli“ hurikán na Moravě. Chci tím říct, že nové události platnost této inscenace spíš potvrzují. Samozřejmě ale bereme v úvahu nová fakta a upravujeme scénář tak, aby s nimi nebyl v rozporu.

Představení je založeno na interakci herců s publikem a s tím související

improvizaci. Jak se pro takový typ inscenace vytvářel scénář?

Scénář má části, které jsou psané jako pevný text, který se herci museli naučit... Chudáci, protože je plný záměrně intelektuálních konstrukcí jako: „od recipienta se vyžaduje určitá intelektuální erudice, schopnost dekódování obsahu skrytého za náročnou formální strukturou“... Pak je tam samozřejmě kvíz samotný, kde mají herci k dispozici jen otázky a základně zformulované odpovědi a zbytek je improvizace. Jednotlivá kola prokládáme takovými sebeironickými songy, protože se tam valí poměrně hustý informační proud a je třeba, aby si divák měl kdy odpočinout. Čili je to takový moderní kabaret, který ale má jasný dramaturgický směr, odkud kam se s diváky chceme dostat, jak chceme proměnit jejich vnímání a možná znejistit některé jejich zafixované názory...

Liší se od sebe jednotlivé reprízy?

Ano, hlavně v atmosféře. Je rozdíl, pokud lidé přijdou hlavně hrát pubkvíz a soutěžit, nebo pokud spíš přijdou na divadlo, jsou klidnější a poslouchají. Je rozdíl, pokud se sejde publikum, které má víc relevantních informací. To bývají zpravidla mladší ročníky, což je z hlediska budoucnosti světa asi dobrá zpráva, anebo pokud přijdou diváci, které naše informace hodně překvapí.

Jaká je vaše vize budoucnosti?

Já jsem optimista. Myslím, že to bude ještě neskutečná dřina, ale nakonec to dobře dopadne. A jak by řekl Lennon, pokud to dobře nedopadlo, tak to ještě nebyl konec.

Za rozhovor děkuje
Petra Kupcová

ANKETA: CO SI Z FESTIVALOVÉHO PROGRAMU ROZHODNĚ NENECHÁTE UJÍT A PROČ?

Anketa tentokrát úvodní, snově průzkumná, zároveň doporučující... Oslovlili jsme některé z členů přípravného dream týmu s otázkou pro začátek patřičnou... Čtete a nechte se inspirovat!

Valerie Hendrychová (produkce): Z festivalového programu si nenechám ujít Pubkvíz o budoucnosti světa, protože je to můj poslední volný večer, než mi začnou přijíždět soubory z hlavního programu, které mám na starost, a hlavně taky proto, že miluji kvízy a různé hádanky a doplňovačky a křížovky a průzkumy atd.

Sylvie Vůjtková (dramaturgie): Otázka je to samozřejmě zapeklitá, těžko se mi vybírá jen pár tipů, osobně bych doporučila užít si náš divadelní maraton kompletně, ale chápu, že to je docela náročná výzva... Jakožto dítě devadesátek se

moc těším na čtvrtéční The Legend of Lunetic, a to i přesto, že jsem na základní škole Lunetic nesnášela a nechápala, jak z nich moje spolužačky mohou tak šít... Asi i díky tomu, mě Jankova a Natálčina ironicko-nostalgická sonda do dětství a dospívání na přelomu 90. let a nového milénia tolik dostala. V pátek se těším, až mě zasáhne spojený Divadla Na zábradlí, Petera Handkeho a Dušana D. Pařízka ve Zdeňkovi Adamcovi + Sebeobviňování, a abych snad páteční večer nekončila příliš zahloubaná, završím to morbidním koktejlem od Geisslerů a jejich 27. No a komu se nechce „pořád jen vysedávat v divadle“, ten by

měl v neděli vyrazit ostravské vodníky a jejich performanci Vodník Open. Já osobně jsem moc zvědavá, jaké vodnické svérázy na slezském břehu Ostravice díky brněnským bazmek entertainment potkám. No a lahůdkou na závěr pro mě bude Student Factory, protože mě moc zajímá, jaké divadelní talenty v budoucích letech ovládnou česká jeviště!

Petr Dvořák (produkce Student Factory): Novou programovou sekci Student Factory zaměřenou na talentované studenty divadelních škol. Série šesti inscenací přiveze do Ostravy poprvé rodící se divadelní budoucnost z DAMU, JAMU, bratislavské VŠMU a nebude chybět ani domácí Janáčkova konzervatoř. Sekce je navíc soutěžní, v odborné porotě zasednou zástupci profesionálních moravskoslezských divadel. Na „showcase“ nejmladší divadelní krve se už moc těším!

Barbora Creaven (produkce): Je těžké si vybrat, na co se těším nejvíce, protože letošní program je našlapaný až po strop. Kdybych si ale v tom všem měla přece jen vybrat, pak by to byl Vodník Open. Tato site-specific inscenace byla vytvořena přímo pro Ostravu. Divák bude vtažen do podvodního světa ostravských vodníků a na své nevěštní procházce kolem Ostravice se seznámí s jejich osudy a způsobem života. Někteří vodníci překvapí svou pozitivitou a komunikativností, někteří budou možná trochu strašidelní, rozhodně to však bude zážitek, který doporučuji všem!

Dotazovala se Petra Kupcová

DIVADELNÍ SLOVNÍK

SITE-SPECIFIC

S Festivalem Dream Factory Ostrava se od jeho samotného počátku pojí formát site-specific představení, která se odehrávají v nedivadelních prostorech, ať už se jedná o veřejná prostranství, průmyslové komplexy nebo opuštěné budovy. Také letos – jak konečně v rozhovoru uvádí ředitel festivalu Dream Factory Tomáš Suchánek – se můžeme těšit na některé takto koncipované tituly.

Jenže co je přesně cílem takových performancí a proč vůbec vznikají? Termínem site-specific se obecně označují umělecké projekty, jejichž hlavní téma představuje daný konkrétní prostor a vše, co s ním souvisí. Zejména se klade důraz na jeho historický kontext, genius loci, identitu nebo obyvatele, kteří v něm žijí. Záměrně dochází k oživení paměti místa, ale zároveň za samotným vznikem často stojí i společenský aktivismus, což je zejména pro postindustriální města, jako je Ostrava, klíčové. Tvůrci poukazují na nedostatečnou péči o daný objekt nebo samotný region, na který má například negativní dopad těžký průmysl, drastické terénní zásahy nebo přehlčená dopravní infrastruktura. Site-specific představení tak napomáhají místu získat nový význam a vytvářejí z něj kulturní prostor, v němž se často akcentuje jeho společensko-historický background. Kromě site-specific se lze setkat i s termíny jako site specific project, site specific art nebo site specific theatre, které znamenají totéž. (pk)

POZVÁNKA: STARÁ LÁSKA NEREZAVÍ

I Divadlo Petra Bezruče přispělo do programu letošního festivalu site-specific projektem, který se pohybuje na pomezí výstavy, divadla a dokumentu. Zázemí našel v Galerii výtvarného umění v Ostravě a jak se zdá, slibuje mimořádný zážitek. Ti, kterým uniklo úterní uvedení, mají šanci zhlédnout představení také v pátek 27. května ve 20:00 hodin. A my vám přinášíme malou pozvánku...

Všude kolem nás se objevuje nepřeborné množství příběhů. Mohou být naše, nebo i lidí, které jen mineme na ulici. Podstatné ale je, že každý z nich je jedinečný. Abychom tyto příběhy odkryli, musíme se na ně ptát, a to nás ne vždy napadne, a ne vždy je na to vhodná příležitost. Herci Divadla Petra Bezruče se ale ptali, a to ve vhodnou chvíli. V době koronaviru pravidelně navštěvovali Domov důchodců v Bystřici nad Olší a nechali si vyprávět životní příběhy tamějších seniorů, kteří byli v té době odstřiženi od svých blízkých. Herci tak dali prostor obyčejným lidem, jejichž neobyčejné příběhy by málem upadly v zapomnění. Spolu s režisérem Janem Holcem vytvořili dokumentární performanci v podobě experimentálního site-specific projektu. Tématem spojujícím různé příběhy je láska. A to láska všeho druhu, ať už se jedná o lásku partnerskou, rodičovskou, lásku k Bohu nebo dokonce k životu. Láska nerezaví nám tak dává možnost nahlédnout do vzpomínek na radost i bolest – zkrátka na osudy lidí, kteří dostali šanci sdílet svůj příběh. (Is)

ČT 26/5 – 16:30

Stará aréna

MEDAŘ

FRAS, Praha / režie: Johana Bártová

Délka: 40 minut

Nonverbální loutkové představení pro děti i dospělé vypráví o nepálském mládenci Joshim, který se rozhodne uzdravit svou nemocnou sestru, a tak se vydá na vršky hor pro lék. Je to ale nebezpečná cesta, ze které se rozhodně nemusí vrátit živý...

ČT 26/5 – 18:00

Divadlo Petra Bezruče

DOM

Divadlo Andreje Bagara, Nitra / režie: Marián Amsler

Délka: 90 minut

Současná adaptace klasického textu F. G. Lorcy vypráví o společnosti, v níž je jakákoliv odlišnost nejen odsuzována, ale potlačována...

ČT 26/5 – 18:30

Komorní scéna Aréna

KONEC HRY

OSTRAVSKÁ SEKCE / Komorní scéna Aréna / režie: Ivan Krejčí

Délka: 100 minut

Postapokalyptický obraz dožívání posledních existujících lidí v pustině zdevastovaného světa. Co lidského má ještě hodnotu? Co má smysl udržovat, když prožíváme poslední dny lidstva bez naděje na budoucnost? Jsme skutečně i na konci bez naděje?

ČT 26/5 – 20:00

Dům kultury města Ostravy

THE LEGEND OF LUNETIC

Divadlo NoD, Praha / režie: Janek Lesák

Délka: 90 minut

Příběh nejúspěšnější kapely v dějinách české hudby. Kapely, která vznikla omylem. A příběh generace, která na ní omylem vyrostla. Příběh, který dává naději, že i když se narodíš v Mostě, přesto se můžeš stát legendou.

Snář z továrny – magazín festivalu Dream Factory Ostrava 2022. Středa 25. května, číslo první.

Šéfredaktorka: **Pavla Bergmannová** (pb), kontakt: bergmannova.pavla@gmail.com. Redakce: **Silvie Hajdíková** (sh), **Viktor Hájek** (vh), **Lucie Kubelková** (lk), **Petra Kupcová** (pk). Fotografie: archiv festivalu Dream Factory Ostrava, **Ondřej Durczak**, **Lukáš Horký**. Grafická úprava: **Jan Kulich**. Szabza: **Lukáš Horký** – Surbanz. Zpravodaj vydává Dream Factory Ostrava. Ředitel festivalu: **Tomáš Suchánek**.

POŘADATEL

SPOLUPOŘADATEL

kul
trak
Dům
kultury
město
Ostrava

dpb

AKCE SE USKUTEČŇUJE ZA PODPORY

MINISTERSTVO
KULTURY

OSTRAVA!!!

Moravskoslezský
kraj

NADACE ČEZ

Ostravské vodárny
a kanalizace a.s.

Festival je realizován za finanční podpory Ministerstva kultury České republiky, Statutárního města Ostrava a Moravskoslezského kraje. Děkujeme za podporu Nadaci ČEZ a Ostravským vodárnám a kanalizacím a.s.